

νοῖς καιροῖς—Α'. Τιμοθ. β'. 6.

(β) Τὸ «φῶς» τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ δεικνύει ἀφ' ἑτέρου εἰδικήν τινα προμήθειαν ἐν τῷ θείῳ σχεδίῳ ἀφορῶσαν εἰδικήν τινα κλήσιν, — δεικνύει δοκιμασίαν τινὰ καὶ προπαρασκευὴν ἐνεργουμένην ἐπὶ μικροῦ τινος ἀριθμοῦ ἐκ τῶν πλασμάτων αὐτοῦ πρὸς περισσότερόν τι ἢ ἀπλῆν ἡθικὴν καὶ ἔλλογον ὁμοιότητα πρὸς ἑαυτὸν τὸ ὁποῖον εἶναι πρόσκλησις ὅπως συμμορφωθῶσιν οὕτω πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Πατρός, καὶ ἀποδείξωσιν οὕτω τὴν πλήρη εἰς Αὐτὸν ἀφοσίωσιν καὶ ὑποταγήν των, ὥστε νὰ καταστήσῃ αὐτοὺς «**νέα** κτίσματα» «ἀπαυγάσματα τοῦ προσώπου αὐτοῦ, καὶ κοινωνοὺς θείας φύσεως» — τὸ κυριώτατον συστατικὸν στοιχεῖον τῆς ὁποίας φύσεως εἶναι ἡ **ἀθανασία**. Τοῦτο ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς διήνοιξεν, ἔφερεν εἰς φῶς, διὰ τοῦ Εὐαγγελίου αὐτοῦ, τοῦ Εὐαγγελίου τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Μετ' ἐκπλήξεως δ' ἐρωτῶμεν — Εἰς τίνας ἐκ τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ — εἰς τοὺς ἀγγέλους, ἢ εἰς τὰ χερουβείμ ἢ εἰς τὰ σεραφεείμ — προσφέρεται μία τόσον ὑψηλὴ καὶ ἔξοχος κλήσις; Ἡ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπάντησις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὅτι αὕτη δὲν προσφέρεται ποσῶς εἰς τοὺς ἀγγέλους, ἀλλὰ εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Ἄνθρώπου καὶ τὴν «**νύμφην**» αὐτοῦ, ἧς ἐκλέγεται ἐκ μέσου ἐκείνων τοὺς ὁποίους αὐτὸς ἐλύτρωσε διὰ τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ αἵματος.

Κατανοήσατε λοιπὸν Ἐκεῖνον, ὅστις, ὑπὲρ τῆς χαρᾶς τῆς προκειμένης εἰς αὐτὸν ὑπέφερε σταυρόν, καταφρονήσας τὴν αἰσχύνην, καὶ δικαίως τῶρα κάθηται ἐν δεξιᾷ (τῇ θέσει τῆς εὐνοίας) τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ. Ἦτο πλούσιος, ἀλλὰ χάριν ἡμῶν ἔγεινε πτωχός. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ Ἄδάμ καὶ ἡ ἀπολυτρωτέα γενεὰ ἦτο ἀνθρώπινος, ἔδει καὶ αὐτὸς νὰ γείνη ἄνθρωπος, ὅπως προσφέρῃ τὸ ἀντίλυτρον, ἢ ἀντίτιμον. Ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν καὶ ἔλαβε δούλου μορφήν καὶ εὐρεθεὶς κατὰ τὸ σχῆμα ὡς ἄνθρωπος, ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν μέχρι θανάτου — μέχρι τοῦ ἐπονειδιστιωτάτου εἶδους τοῦ θανάτου, — τοῦ σταυρικοῦ θανάτου. «**Δι'** δ καὶ ὁ Θεὸς ὑπερύψωσεν αὐτὸν (κατὰ τὴν ἀνάστασιν εἰς τὴν Θεῖαν φύσιν, τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθη) καὶ ἔχαρίσατο αὐτῷ τὸ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα»

[ἐξαιρουμένου τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰεχωβά.— Α'. Κορ. ιε'. 27]. — Ἑβρ. ιβ'. 3, 2. Β'. Κορ. η'. 9. — Φιλιπ. β'. 8, 9.

« Ἀξιόν ἐστι τὸ ἄρνιον τὸ ἐσφαγμένον λαβεῖν τὴν δύναμιν καὶ πλοῦτον, καὶ σοφίαν, καὶ ἰσχὺν, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ εὐλογία». — Ἀποκάλ. ε'. 9—12.

Ὁ πλοῦτος τῆς Θείας εὐνοίας θὰ ἠδύνατο δικαίως νὰ σταματήσῃ εἰς τὴν ἀνύψωσιν Ἐνός: ἀλλ' οὐχί. Ὁ Θεός, ὁ Πατήρ, διέταξεν ὅπως ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὡς Ἀρχηγός, φέρῃ πολλοὺς υἱοὺς τοῦ Θεοῦ « εἰς δόξαν, τιμὴν καὶ ἀθανασίαν » (Ἑβρ. β'. 10. Ρωμ. β'. 7), ἕκαστος τῶν ὁποίων, ὅπως ὅποτε, πρέπει νὰ εἶνε πνευματικὸν « ἀντίτυπον » ἢ ὁμοίωμα τοῦ « Πρωτοτόκου ». Ὡς μέγα δὲ μάθημα τῆς θείας κυριαρχίας, καὶ ὑπέροχος διάψευσις πασῶν τῶν περὶ ἐξελίξεως θεωριῶν, εἶνε τὸ ὅτι ὁ Θεός ἐκάλεσεν εἰς τὴν θέσιν ταύτην τῆς τιμῆς (ὡς « νύμφην, τὴν τοῦ Ἀρνίου γυναῖκα » — Ἀποκάλ. κ'. 2, 9. — Ρωμ. η'. 17), οὐχὶ τοὺς Ἀγγέλους καὶ τὰ Χερουβεὶμ, ἀλλὰ τινὰς ἐκ τῶν ἁμαρτωλῶν, τῶν διὰ τοῦ πολυτίμου αἵματος τοῦ Ἀρνίου ἀπολυτρωθέντων. Ὁ Θεός ἐξέλεξε οὕτω τὸν ἄριθμὸν τὸν μέλλοντα νὰ ἐξυψωθῇ (Ἀποκ. ζ'. 4). καὶ προώρισεν ὁποῖα τινα ἔδει νὰ ᾧσι τὰ χαρακτηριστικὰ των, εἰὰν ἠθέλον νὰ κάμωσι τὴν κλησὶν καὶ ἐκλογὴν αὐτῶν βεβαίαν ἐν τῇ ὁμάδι ταύτῃ τῇ μελλούσῃ ἐξόχως νὰ τιμηθῇ— ἅπαν δὲ τὸ ἐπίλοιπον ἔργον ἐπαφίεται εἰς τὸν Χριστόν, ὅστις ἤδη ἐργάζεται ὡς ὁ Πατήρ ἐπίσης ἐργάζεται μέχρι τοῦδε. — Ἰωάν. ε'. 17.

Ὁ παρῶν αἰὼν τοῦ Εὐαγγελίου ἀπὸ τῆς Πεντηκοστῆς μέχρι τῆς σήμερον, εἶνε ὁ καιρὸς διὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς ἐκλεκτῆς ταύτης τάξεως, ἧτις ἄλλως ὀνομάζεται « Ἐκκλησία », « τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ », « βασιλείον ἱεράτευμα », « σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ » (Γαλ. γ'. 29), κτλ ἢ δὲ νῦν ὑφισταμένη ἀνοχὴ τοῦ κακοῦ σκοπὸν ἔχει ν' ἀναπτύξῃ τὰ μέλη ταῦτα τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ παράσχῃ εἰς αὐτὰ τὴν εὐκαιρίαν νὰ θυσιάσωσι τὸ μικρὸν καὶ ἀπολυτρωθέντων πᾶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἐξαγοράσαντας αὐτοὺς διὰ τοῦ πολυτίμου Αὐτοῦ αἵματος ν' ἀναπτύξῃ δὲ οὕτως εἰς τὰς καρδίαις των τὴν πνευματικὴν ὁμοιότητά του, ὥστε ὅταν, κατὰ τὸ τέλος τοῦ

αἰῶνος, θὰ παρουσιασθῶσιν ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ Λυτρωτοῦ των ἐνώπιον τοῦ Πατρὸς, ὁ Θεὸς νὰ δύνηται νὰ ἴδῃ ἐν αὐτοῖς «τὴν εἰκόνα τοῦ Υἱοῦ Του» — Κολ. α'. 22. Ρωμ. η'. 29.

Ὡς ἡ ἀμοιβὴ «δόξης, τιμῆς καὶ ἀθανασίας», καὶ πάντες οἱ χαρακτηῆρες τῆς θείας φύσεως δὲν ἀπενεμήθησαν εἰς τὸν «Πρωτότοκον» ἕως οὗ οὗτος ἐτελείωσε τὴν ὁδὸν του διὰ συμπληρώσεως τῆς θυσίας αὐτοῦ καὶ ὑπακοῆς ἐν τῷ θανάτῳ, οὕτω καὶ μὲ τὴν Ἐκκλησίον, τὴν «νύμφην» του — ἥτις ὑπολογίζεται ὡς ἓν σύνολον καὶ ὑπολαμβάνεται ἀθροιστικῶς. Ὁ Κύριος ἡμῶν, Ὁ Πρωτότοκος καὶ Ἀρχηγός, «εἰσηλθεν εἰς τὴν δόξαν του» κατὰ τὴν ἀνάστασίν του. Ἀὐτὸς ἐγένετο τότε ἐντελῶς μέτοχος τῆς θείας φύσεως, «γεννηθεὶς ἐκ νεκρῶν», «γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Πνεύματος»: ἐξυψώθη δὲ τότε εἰς τὸν θρόνον καὶ τὴν ὑψίστην εὐνοιαν («ἐν δεξιᾷ») τοῦ Θεοῦ οὕτως δ' ἐπίσης ὑπεσχέθη ὅτι ἡ Ἐκκλησία του, ἡ «νύμφη» του, θέλει μεταλλαγῆ ἐν τῇ ἀναστάσει τῆς, διὰ δυνάμεως ἐξ ἀναστάσεως ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως εἰς τὴν δόξαν, τιμὴν καὶ ἀθανασίαν τῆς θείας φύσεως. — Ἐβρ. ιγ'. 20. Β'. Πέτρ. α'. 4.

Οὕτω δὲ καὶ εἶναι γεγραμμένον περὶ «τῆς ἀναστάσεως» τῆς Ἐκκλησίας: — «Σπείρεται ἐν φθορᾷ ἐγείρεται ἐν ἀφθαρσία, (ἀθανασία): Σπείρεται σῶμα ψυχικὸν (ζωτικόν), ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν». — Α'. Κορινθ. ιε'. 42—44, 49.

Αἱ ὁροι, οἷτινες ἐπιβάλλονται εἰς πάντα θέλοντα νὰ κάμῃ τὴν κλῆσιν καὶ ἐκλογὴν αὐτοῦ βεβαίαν εἰς τὴν ἔξοχον αὐτὴν θέσιν, εἰσὶν ἀπαραιτήτως ἐκπληρωτέοι. καίτοι, οὐχ' ἦτιον, τυγχάνουσι «λογικὴ λατρεία» ἢ ὑπηρεσία. Ἀπέναντι δὲ τούτων οἱ πιστοὶ ἔχουσι τὴν ὑπόσχεσιν τῆς «Δόξης, τιμῆς καὶ Ἀφθαρσίας» «τῆς θείας φύσεως», — ἵνα οὕτω συμμετάσχωσιν εἰς τὴν ὑπερύψωσιν τοῦ Λυτρωτοῦ των «ὑπεράνω ἀγγέλων», εἰς τὴν συμμετέχωσιν ἤδη εἰς τὸν ὄνειδισμόν αὐτοῦ, περιπατοῦντες εἰς τὰ ἴχνη αὐτοῦ, ἀκολουθοῦντες τὸ παράδειγμα αὐτοῦ ἐν τῷ παρόντι καιρῷ, καθ' ὃν τὸ κακὸν εἶναι ἀνεκτὸν καὶ ἐπιτρέπεται νὰ θριαμβεύῃ.

Σημειώσατε δὲ καλῶς τὸ γεγονός, καθ' ὃ πᾶσα ὑπόσχεσις ἢ νύξις ἐλπίδος περὶ ἀθανασίας ἐν τῷ Λόγῳ τοῦ Κυρίου

ἀφορᾷ τὴν εἰδικῶς ἐκλεκτὴν αὐτὴν Ἐκκλησίαν. Αὕτη εἶναι ἡ συμφυῆς ζωὴ, περὶ ἧς ἀναφέρει ὁ Κύριος ἡμῶν, λέγων, — «Ὡσπερ γὰρ ὁ Πατὴρ ἔχει ζωὴν ἐν ἑαυτῷ, [ζωὴν μὴ ἀπαιτοῦσαν συντήρησιν—ἀθανασίαν] οὕτως ἔδωκε καὶ τῷ Υἱῷ ζωὴν ἔχειν ἐν ἑαυτῷ, [ἀθανασίαν] καὶ ὅπως δίδῃ τὴν ζωὴν ταύτην εἰς οἰονδήποτε θέλει — εἰς τὴν νύμφην αὐτοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν του—τὰ μέλη τοῦ σώματός του». — Ἰωάν. ε'. 26. Ἐφεσ. γ'. 6.

Αἱ λέξεις ἀθανασία καὶ ἀφθαρσία εὐρίσκονται εἰς τὰ ἀκόλουθα μόνον Γραφικὰ ἐδάφια: —

(1) Ἀθανασία. «Δεῖ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν» — ὅπερ ἀναφέρεται εἰς τὴν πρώτην ἀνάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν θέλει ἔχει μέρος ἡ Ἐκκλησία καὶ μόνον — Α'. Κορθ. ιε'. 53.

«Ὅταν τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσῃται ἀθανασίαν,» — ὅπερ ὡσαύτως ἀναφέρεται εἰς τὴν ἰδίαν πρώτην ἀνάστασιν τῆς Ἐκκλησίας. — Α'. Κορθ. ιε'. 54.

«Ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν,» — ὅπερ ἀναφέρεται εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἐξαιρουμένου, ὡς πάντοτε, τοῦ Πατρὸς τῆς συμπαραβολῆς ἢ συγκρίσεως. — Α'. Τιμοθ. σί'. 16.

(2) Αἱ λέξεις Ἀφθαρσία καὶ Ἀφθαρτος (ταυτόσημα πρὸς τὸ ἀθανασία καὶ ἀθάνατος) ἀπαντῶσιν ὡσαύτως εἰς τὰ ἐπόμενα ἐδάφια τῶν Γραφῶν.

«Τοῖς καθ' ὑπομονὴν ἔργου ἀγαθοῦ δόξαν καὶ τιμὴν καὶ ἀφθαρσίαν ζητοῦσιν». — Ρωμ. β'. 7.

«Σπείρεται ἐν φθορᾷ ἐγείρεται ἐν ἀφθαρσία». — Α'. Κορθ. ιε'. 42.

«Σὰρξ καὶ αἷμα βασιλείαν Θεοῦ κληρονομησαὶ οὐ δύνανται, οὐδὲ ἡ φθορὰ τὴν ἀφθαρσίαν κληρονομεῖ». — Α'. Κορθ. ιε'. 50.

«Δεῖ γὰρ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν». — Α'. Κορθ. ιε'. 53.

«Ὅταν τὸ φθαρτὸν ἐνδύσῃται ἀφθαρσίαν». — Α'. Κορθ. ιε'. 54.

«Χάρις μετὰ πάντων τῶν ἀγαπώντων τὸν Κύριον ἡμῶν

Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν ἀφθαρσίᾳ». — Ἐφεσ. σί. 24.

«Ὁ Σωτὴρ ἡμῶν Χριστὸς Ἰησοῦς κατήργησε μὲν τὸν θάνατον ἐφώτισε δὲ ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν». — Β'. Τιμοθ. α'. 10.

«Ἐν τῇ διδασκαλίᾳ [ἀσκῶν] ἀφθαρσίαν, σεμνότητα». — Τίτος β'. 7.

«Ἐλλαξαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ». — Ρωμ. α'. 23.

«Ἐκεῖνοι μὲν ἵνα φθαρτον στέφανον λάβωσιν, ἡμεῖς δὲ ἄφθαρτον». — Α'. Κορθ. θ'. 25.

«Οἱ νεκροὶ [ἢ Ἐκκλησία] ἐγερθήσονται ἄφθαρτοι». — Α'. Κορθ. ιέ'. 52.

«Τῷ Βασιλεῖ τῶν αἰώνων, ἀφθάρτῳ, ἀοράτῳ μόνῳ Θεῷ». — Α'. Τιμοθ. α'. 17.

«Εἰς κληρονομίαν ἄφθαρτον καὶ ἀμίαντον καὶ ἀμάραντον, τετηρημένην ἐν οὐρανοῖς εἰς ἡμᾶς». — Α. Πέτρο. α'. 4.

«Ἀναγεγεννημένοι οὐκ ἐκ σπορᾶς φθαρτῆς, ἀλλὰ ἀφθάρτου». — Α. Πέτρο. α'. 23.

«Ὁ κρυπτὸς τῆς καρδίας ἄνθρωπος ἐν τῷ ἀφθάρτῳ τοῦ πραέως καὶ ἡσυχίου πνεύματος». — Α'. Πέτρο. γ'. 4.

Ἡ ἔννοια τῆς λέξεως ταύτης εἶναι — ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν φθείρεται, δὲν δύναται νὰ φθίνη, νὰ μαραίνηται καὶ παρακμάζη, τὸ ὁποῖον δὲν χάνει τὴν ἑαυτοῦ ἀξίαν: ἡ ἀφθαρσία, λοιπὸν, εἶναι οὕτω ταυτόσημος, ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις, τῇ ἀθανασίᾳ, ὅποταν ἐφαρμόζηται ἐπὶ αἰσθητῶν ὄντων διότι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὄν κάτοχον ζωῆς εἶναι ἀνεπίδεκτον θανάτου, θανατασφαλές, δύναται λίαν ὀρθῶς νὰ ὀρισθῇ ὡς ἄφθαρτον.

Η ΠΕΡΙ ΑΙΩΝΙΟΥ ΖΩΗΣ ΕΛΠΙΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Οἱ τολμηρότατοι καὶ ἱκανώτατοι τῶν ἐπιστημόνων καὶ θιασωτῶν τῆς θεωρίας τῆς ἐξελίξεως ἀπεπειράθησαν ν' ἀποδείξωσιν ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν ὑπῆρξε χάρισμα νοῦ Δημιουργοῦ. Θεωρητικῶς δὲ παρήγαγον τὸν ἄνθρωπον

καὶ πάντα τὰ κατώτερα ζῶα, ἐνεργεῖα τῆς ἐξελίξεως, ἀπὸ μικροσκοπικοῦ τινος σπέρματος, ἀπὸ πρωτοπλάσματός τινος, τὸ ὁποῖον ὁ Καθηγητῆς Huxley ὠνόμασε «τὴν φυσικὴν βάσιν τῆς ζωῆς» ἀσμένως δὲ ἤθελον τελείως ἀρνηθῆ, κατὰ τινα τρόπον ἢ ἄλλον, καὶ τὴν ὑπαρξίν αὐτὴν Δημιουργοῦ καὶ Δοτῆρος τῆς ζωῆς καθ' ὀλοκληρίαν: Ἐντούτοις, τυγχάνει πανθομολογούμενον γεγονός ὅτι καὶ οὐδένα τρόπον δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ὑποδείξωσι τὸν τρόπον, καθ' ὃν καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ πρωτόπλασμα ἠδυνήθη νὰ ἀρυσθῆ τὴν ζωὴν ἀπὸ τῆς ἀδρανούς καὶ ἀνοργάνου ὑλης. Τούτου ἕνεκά εἰσιν ἠναγκασμένοι καὶ οὗτοι ὅπως ἀναγνωρίσωσι πρώτην καὶ μεγάλην αἰτίαν τῆς ζωῆς. Ὁ εὐλαβῆς ὁμως σπουδαστῆς τῶν Γραφῶν οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην δύναται νὰ ἔχη δυσκολίαν ὅπως ἀποδεχθῆ τὴν διακήρυξιν τῶν Γραφῶν ὅτι ὁ Θεὸς Αὐτὸς καὶ μόνος εἶναι ἡ Πρώτη Μεγάλη Ἀρχὴ καὶ αἰτία, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ἀπὸ τοῦ Ὁποίου ἀπέρρευσε πᾶσα ζωὴ ἐπὶ παντὸς ἐπιπέδου, ὡς καὶ ὁ Απόστολος λέγει ὅτι τὰ πάντα εἰσὶν ἐκ τοῦ Πατρὸς, καὶ τὰ πάντα ἐγένοντο διὰ τοῦ Υἱοῦ, καὶ ἡμεῖς δι' αὐτοῦ. (Α΄ Κορθ. η' . 6.) Ὁ Χριστιανὸς δὲ οὐχὶ μόνον εὐρίσκει τὰς περὶ Δημιουργοῦ μαρτυρίας εἰς τὸ βιβλίον τῆς Φύσεως, ἀλλ' εὐρίσκει ἐπίσης ἐν τῇ Γραφῇ τὴν ρητὴν καὶ ἀκριβῆ ἀποκάλυψιν τοῦ τοιοῦτου Δημιουργοῦ, καὶ τῆς τοιαύτης δημιουργίας. Ἀπόδέχεται δὲ ὡς γεγονός τὴν ἐν αὐτῇ μαρτυρίαν ὅτι ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τοὺς πρώτους γεννήτορας ἡμῶν, καὶ ἐπεδαψίλευσε ζωὴν ἐπ' αὐτῶν προνοήσας ἐνταυτῷ διὰ τὴν παρ' αὐτῶν παραγωγὴν γένους αἰσθητῶν καὶ νοητῶν ὄντων, ψυχῶν ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτῶν εἶδους, ὡς ἐπίσης προῦνόησε καὶ ἐθέσπισε παρόμοιον νόμον διὰ τὴν ἄλογον δημιουργίαν.

Ἀνατρέχοντες εἰς τὴν Ἐδὲμ βλέπομεν ἐκεῖ τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Ἐῤῥαν ἐν τῇ τελειότητι των, κατόχους δυνάμεων ἠθικῶν καὶ διανοητικῶν καθ' ὁμοιότητα, τοῦ Δημιουργοῦ των, καὶ συνεπῶς κατὰ πολὺ ὑπερέχοντας τῶν ἰδίων αὐτῶν ὑπηκόων, τῆς ἀλόγου, τούτέστιν, κτίσεως— ψυχὰι αὐτοὶ ὑψίστης τάξεως, ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ ὁποίου εἶχον ὑπεριέρου καὶ λεπτοτέρου ὄργανισμοῦ καὶ ἐρωτῶμεν ἐνταῦθα, ὁποῖός τις ἦν ὁ σκοπὸς τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ δημιουργίᾳ τοῦ ἀνθρώπου; Καθ'

δσον ἀφορᾷ τὴν ἄλογον κρίσιν βλέπομεν ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ Θεοῦ προδήλως ἦν ὅπως τὰ ἄλογα ζῶα ζήσωσιν ἐπὶ τινα μόνον ἔτη καὶ ἀκολούθως ἀποθάνωσι, παρέχοντα θέσιν εἰς ἀλλὰ ἐκ τοῦ εἶδους αὐτῶν, καὶ ὅπως οὕτω συντελέσωσιν ὡς ὑπηρεταί πρὸς εὐχαρίστησιν καὶ εὐκολίαν τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ κυρίου αὐτῶν, ὅστις ἐν τῇ τελειότητί του ἦν φιλάγαθος καὶ εὐσπλαγχνος κύριος. Πῶς ὁμως ἔχει τὸ ζήτημα καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἄνθρωπον; Ἐγεννήθη καὶ ἄνθρωπος διὰ νὰ ἀποθάνῃ ὡς τὰ κτήνη; Εἶδομεν ἤδη ὅτι δὲν εἶχε μὲν προικισθῆ μὲ οἰανδήποτε ιδιότητα ἀθανασίας, εὐρίσκομεν ὁμως ἀφθονίαν μάρτυριῶν περὶ προνοήσεως ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν αἰώνιον ζωὴν πάντων ὅσοι ἤθελον συμμορφωθῆ πρὸς τοὺς παρ' αὐτοῦ θεσπισθέντας ὅρους: ἡ τοιαύτη δὲ προνόησις δὲν συνίστατο εἰς τὴν παροχὴν παρ' αὐτοῦ ἀθανάτων δυνάμεων ἢ ιδιοτήτων, ἀλλ' εἰς τὴν ἀγαθὴν εὐδοκίαν καὶ βουλήν τοῦ ἰδίου αὐτοῦ Δημιουργοῦ, ὑπὸ τὴν ὁποίαν καὶ μόνον «ζῆ καὶ κινεῖται καὶ ὑπάρχει».

Ἀκούομεν ἐνίοτε τινὰς, ἐπιπολαίως σκεπτομένους καὶ κρίνοντας, νὰ ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀθάνατος, ἀκατάστρεπτος, διότι ἡ ἐπιστήμη ἀπεφάνθη ὅτι «ἡ ὕλη εἶναι ἀκατάστρεπτος». Ἄλλ' ὡς ἤδη κατεδείχθη ἡ ὕλη δὲν εἶναι ἄνθρωπος, οὔτε ἡ ψυχὴ, ἢ ἡ ὄντιότης, εἶναι ὕλη. Τὸ σῶμα εἶναι ὕλη, ἀλλὰ διὰ νὰ γείνη τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἢ ὕλη ἀνάγκη νὰ ἔχῃ εἰδικὸν καὶ ὠρισμένον τινὰ ὄργανισμὸν, καὶ ἀκολούθως ἀνάγκη νὰ προστεθῆ τὸ πνεῦμα τῆς ζωῆς, πρὶν τοῦτο γείνη ἄνθρωπος ἢ ψυχὴ. Οὐδεὶς δύναται νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι εἰς ὄργανισμὸς εἶναι ἀκατάστρεπος συνεπῶς πᾶς τις δυνάμενος νὰ λογικεύηται δύναται νὰ ἴδῃ ὅτι ἡ ὑπαρξίς ἢ ἡ ψυχὴ, ἢ βασιζομένη ἐπὶ τοῦ ὄργανισμοῦ καὶ ἐξαρτωμένη ἐξ αὐτοῦ, δύναται νὰ καταστραφῆ. Ἐκτὸς τούτου, ἢ παράλογος αὕτη λογικὴ, ἢ μᾶλλον παντελῆς ἔλλειψις λογικῆς, εἶναι ἠναγκασμένη νὰ ἰσχυρισθῆ κατ' ἀναλογίαν ὅτι πάντα τὰ ἔντομα καὶ ἔρπειτὰ κέκτινται ἀθανασίαν, ὅτι εἶναι ἀκατάστρεπτα. Ὑπάρχει δὲ μεγίστη διαφορὰ μεταξὺ τῆς κατατροφῆς τῆς ἀδρανοῦς καὶ ἀνοργάνου ὕλης καὶ τῆς κατατροφῆς ὑπάρξεώς τινος.

Ὁ Θεὸς ἐδήλωσεν εἰς τὸν προπάτορα ἡμῶν Ἀδάμ, καθ' ἃ εἶναι γεγραμμένον, ὅτι ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἦν ἀσφαλῆς, καὶ ἤθελε παρατείνεσθαι ἐφ' ὅσον οὗτος θὰ ἐξηκολούθει διατελῶν εὐπειθῆς υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ὅτι ἡ παρακοὴ αὐτοῦ μόνον ἤθελεν ἐκθέσει αὐτὸν (τὴν ὑπαρξιν, τὴν ψυχὴν), εἰς θάνατον. Αἱ αὐταὶ δὲ Γραφαὶ λέγουσιν ἡμῖν περὶ τῆς παρακοῆς τῶν προπατόρων ἡμῶν, καὶ περὶ τῆς εἰς θάνατον καταδικῆς, ἣν ὁ Θεὸς ἀπήγγειλε κατ' αὐτῶν ὡς ποινὴν διὰ τὴν ἁμαρτίαν. Δέον δὲ νὰ παρατηρήσωμεν προσεκτικῶς τὴν γλῶσσαν ἣν ὁ Κύριος ματαχειρίζεται ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ρηθεῖσαν καταδίκην. Ὁ Θεὸς δὲν ἀπηύθυνε τὴν τοιαύτην γλῶσσαν εἰς τὸ ἄνουν καὶ ἀσυνείδητον σῶμα, πρὶν ἢ τοῦτο ζωογονηθῆ, οὐδὲ ἀπετάθη ὁ Κύριος πρὸς τὴν πνοὴν ἢ τὸ πνεῦμα τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ ἀπλῶς ἄνους ζωογονητικὴ τις δύναμις. Τοὺς λόγους αὐτοῦ ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Ἀδάμ, τὴν ψυχὴν, τὴν νοητὴν ἢ αἰσθητὴν ὑπαρξιν, ἀφοῦ οὗτος εἶχε τελείως δημιουργηθῆ. Πάντες δὲ ἡμεῖς συμφωνοῦμεν ὅτι οὗτος ἦν ὁ λογικὸς καὶ πρέπων τρόπος ἵνα δηλ. ἡ ψυχὴ, ἡ ὑπόστασις αὕτη καὶ μόνον προσαγορευθῆ. Παρατηρήσατε ἤδη τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου: «Καθ' ἣν ἡμέραν [Σὺ] φάγῃς ἀπ' αὐτοῦ [Σὺ] θέλεις ἐξάπαντος [Σὺ] ἀποθάνει».

Ὅποτιαν δ' ὁ Ἀδάμ παρέβη τὸν θεῖον νόμον καὶ ὑπήχθη ὑπὸ τὴν καταδίκην αὐτοῦ, καθ' ἣν ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἤθελεν ἀποθάνει, ὁ Κύριος ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ποινὴν αὐτοῦ ταύτην δι' ἀκαριαίου θανάτου ἀντὶ τούτου ὁμοῦς ἀπέσυρεν ἀπλῶς ἀπ' αὐτοῦ τὴν εἰδικὴν αὐτοῦ πρὸς παράτασιν τῆς ζωῆς προμήθειαν, καὶ ἀφῆκεν οὕτω τὸν Ἀδάμ νὰ θνήσκῃ βαθμιαίως. Ἐξηγεῖται δ' ἡμῖν ὅτι αἱ συνθῆκαι τῆς διατηρήσεως τῆς ζωῆς ἦν ἄλλος τι πλήρες ζωοπαρόχων δένδρων, ἐκ τῶν ὁποίων τρώγων ὁ ἄνθρωπος θὰ ἠδύνατο νὰ παρατείνῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ, ἀναπληρῶν τὴν ἡμερησίαν ἀπώλειαν ἢ φθοράν, καὶ μηδεμίαν ὑφιστάμενος οὕτω παρακμῆν. Ἀμα δ' ὡς ὁ ἄνθρωπος ἐγένετο παραβάτης ἀπηγορεύθη πᾶσα αὐτοῦ προσέλευσις εἰς τὰ δένδρα ταῦτα ἢ τὸν περίβολον αὐτὸν τῆς ζωῆς, καὶ τοιοῦτοιτρόπως, καθὼς καὶ τὰ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ κατώτερα ζῶα, κατέστη ὑποκείμενος εἰς θάνατον. Ἐν τῇ περι-

πιώσει τοῦ ἀνθρώπου, ἐντούτοις, ὁ θάνατος λέγεται ὅτι εἶναι ἄρα, κατὰρα, διότι ἐπῆλθεν ὡς ἀποτέλεσμα τῆς παραβιάσεως τῶν θείων κανονισμῶν κατὰ συμβεβηκὸς δὲ, διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ βασιλέως τῆς γῆς ἀρᾶς, ἀρὰ ἐπίσης ἐπικάθηται ἐφ' ὄλου τοῦ κράτους αὐτοῦ, καὶ ἐφ' ὄλων τῶν ὑπηκόων του, τῶν ὑποδεεσιτέρων δηλ. ζώων, διότι τοῦ βασιλέως ἀπολέσαντος τὴν τελειότητα αὐτοῦ, καὶ ὀλόκληρος ἡ ἐπικράτεια αὐτοῦ περιῆλθεν ἐπίσης εἰς ἀταξίαν.

Πρὸς τούτοις, τὰ τέκνα τοῦ Ἀδάμ δὲν ἠδύναντο νὰ λάβωσιν ἐξ αὐτοῦ, ὡς προγόνου αὐτῶν, δικαιώματα ἢ προνόμια ἢ φυσικὰς τελειότητας, τὰ ὁποῖα πάντα οὗτος εἶχεν ἀπολέσει καὶ διετέλει χάνων. Τούτου ἕνεκα, ὡς αἱ Γραφαὶ δεικνύουσιν ἡμῖν, καὶ ὀλόκληρον ἐπίσης τὸ γένος τοῦ Ἀδάμ ὑπήχθη μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τὴν ἀρὰν — εἰς τὸν θάνατον, καὶ συνεπῶς, ὡς πλασθέντες ἡμεῖς καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ, καὶ ὄντες κάτοχοι δυνάμεων καὶ προσόντων νοημοσύνης, δι' ὧν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμῶμεν τὴν αἰώνιον ζωὴν, νὰ ἀτενίζωμεν πρὸς τὸν Θεὸν ὅπως ἴδωμεν ἐὰν ἡ ἄπειρος σοφία, ἡ ἄπειρος ἀγάπη, ἡ ἄπειρος δικαιοσύνη καὶ ἡ ἄπειρος δύναμις ἠνωμένοι, δύνανται ἢ οὐ νὰ παραγάγῃ σκέδιον σωτηρίας διὰ τὸν ἄνθρωπον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς νὰ δύνηται νὰ ἦ δικαίος, ἀλλ' ἐνταυτῷ νὰ δικαιῶσιν τὸν πιστεύοντα εἰς τὸν Ἰησοῦν. — Ρωμ. γ'. 26.

Οὐδ' εἶναι ἡ ἐλπίς ἡμῶν αὕτη ματαία. Ἡ διὰ Χριστοῦ προμήθεια τοῦ Θεοῦ, ὡς αὕτη ἀποκαλύπτεται ἡμῖν ἐν ταῖς Γραφαῖς, ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν προτιέραν αὐτοῦ κατάστασιν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὑπάρχουσιν ὄρια καὶ συνθῆκαι πρὸς τὸ τοιοῦτον τέλος, δὲν μέλλουσι δὲ νὰ ἐπιστρέψωσι πάντες εἰς τὴν θείαν εὐνοίαν, ἀλλὰ εὐκαιρία τις πρὸς ἐπιστροφὴν θέλει χορηγηθῆ εἰς πάντας, μὲ ἰσχυρὰν πιθανότητα, ὡς πιστεύομεν, ὅτι μεγάλη πλειονότης τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀδάμ, ὁ πόταν οὗτοι γνωρίσωσι τὴν ἀλήθειαν, θέλουσι βαθμιαίως ἀποδεχθῆ τὴν διὰ τοῦ Χριστοῦ χάριν τοῦ Θεοῦ, καὶ θέλουσι συμμορφῶσαι τὴν ζωὴν αὐτῶν πρὸς τὸν νόμον τῆς νέας διαθήκης, διὰ πίστεως εἰς τὸν Λυτρωτὴν. Δὲν ἀπόκειται ἐπο-

μένως εἰς ἡμᾶς, ἢ εἰς οἰονδήποτε ἄλλον, νὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τὴν ἐρώτησιν, εἰς τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν ἀπέφυγεν ν' ἀπαντήσῃ, **δηλ.** «Εἰ δλίγοι οἱ σωζόμενοι» (Λουκ. ιγ'. 23). Ὁ,τι ἀπόκειται ἡμῖν ὡς προνόμιον νὰ πράξωμεν εἶναι νὰ ὑποδείξωμεν ὅτι «ἀντίλυτρον ὑπερ πάντων» προσεφέρθη παρὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὡς ἐπίσης νὰ ὑποδείξωμεν τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι, ἐν τῷ ὠρισμένῳ καιρῷ, πάντες θὰ ἔλθωσιν εἰς ἐπίγνωσιν τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀληθείας, καὶ πάντες θὰ λάβωσιν εὐκαιρίαν ὅπως ἀποκτήσωσιν αἰώνιον ζωὴν ἀπ' αὐτοῦ, τοῦ μεγάλου φωτός, ὅστις μέλλει εἰσεῖν «νὰ φωτίσῃ πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον». (Α'. Τιμοθ. β'. 4—6, Ἰωάν. α'. 9). Ὁφείλομεν δὲ νὰ ἐπαναλαμβάνωμεν, καὶ ἐπαναλαμβάνομεν ὄντως κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ παρόντος αἰῶνος πρὸς πάντας τοὺς ἔχοντας ὦτα, τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Διδασκάλου : «Ἀγωνίζεσθε εἰσελθεῖν διὰ τῆς στενῆς θύρας, ὅτι πολλοί, λέγω ἡμῖν, ζητήσουσιν εἰσελθεῖν καὶ οὐκ ἰσχύσουσιν. Ἀφ' οὗ ἂν ἐγερθῇ ὁ Οἰκοδεσπότης καὶ ἀποκλείσῃ τὴν θύραν». (Λουκ. ιγ'. 24, 25). Ἄλλαις λέξεσιν, ἢ κλησίς, ἢ μόνη κλησίς τοῦ παρόντος αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου, εἶναι ἢ πρὸς τὴν στενὴν ὁδὸν τῆς αὐτοθυσίας: οὐδεὶς δὲ περισπασμὸς συμφέροντος δέον νὰ παραλύσῃ τὸν δρόμον ἡμῶν διὰ τὸ ἤδη προσφερόμενον ἡμῖν μέγα βραβεῖον τῆς ἀθανασίας. Ὅταν δ' ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκλεκτῶν συμπληρωθῇ τελείως, καὶ ἡ μεγάλη θλίψις τοῦ τέλους τοῦ παρόντος αἰῶνος εἰδοποιήσῃ ὅτι ἡ Ἐκκλησία συνεπληρώθη πλέον καὶ εἶναι ἐν δόξῃ, θὰ ὑπάρξωσι τότε πλεῖστοι ὅσοι οἴτινες θὰ ἰδῶσιν ὄλως διαφόρως τὰς κοσμικὰς μηδαμινότητας, αἵτινες ἤδη κωλύουσιν αὐτοὺς τοῦ νὰ ἐκπληρώσωσι τὴν ὁποίαν ἔκαμον ὑπόσχεσιν ἀφιερώσεως ἐαυτῶν εἰς τὸν Κύριον.

Τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους τοῦ Ἀδάμ ἐν γένει εἶναι ὅπως παράσχῃ εἰς ἕκαστον μέλος τοῦ γένους αὐτοῦ, κατὰ τὸν Χιλιετῆ αἰῶνα, τὴν **προσφορὰν τῆς αἰωνίου ζωῆς**, ὑπὸ τοὺς ὄρους τῆς νέας διαθήκης, τῆς σφραγισθείσης ὑπὲρ πάντων διὰ τοῦ πολυτίμου αἵματος τοῦ Ἀρνίου. Ἄλλ' οὐδαμοῦ τῶν Γραφῶν ὑποδηλοῦται ὅτι ἡ Ἀθανασία, ἡ Θεία Φύσις, θέλει ποτὲ προσφερθῆ ἢ χο-

ρηγηθῆις οἰουσδήποτε ἄλλους ἐκτὸς τῆς «ἐκλεκτῆς» Ἐκκλησίας τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος — τοῦ «μικροῦ ποιμνίου», τῆς «Νύμφης», τῆς γυναικὸς τοῦ Ἄρνιου». Διὰ τοὺς λοιποὺς τοῦ γένους τοῦ Ἀδάμ ἡ προσφορὰ θέλει εἶσθαι «ἀποκατάστασις» (Πράξ. γ'. 19—21) εἰς τὴν ζωὴν, τὴν ὑγιεῖαν καὶ τελειότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, — τῆς αὐτῆς φύσεως, ἣν ὁ Ἀδάμ κατεῖχεν ὡς τὴν γῆϊνην τοῦ Θεοῦ εἰκόνα, πρὸ τῆς πτώσεώς του ἀπὸ τῆς χάριτος εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὸν θάνατον. Καὶ ὅταν, κατὰ τὸ τέλος τῆς Χιλιετηρίδος, πάντες οἱ εὐπειθεῖς τῆς ἀνθρωπότητος θὰ ἐπιτύχωσι πᾶν ὅ,τι ἀπὸ π λ έ σ θ η ἐν τῷ Ἀδάμ, καὶ ἀπελυτρώθη διὰ τοῦ Χριστοῦ — τότε πάντες, ὠπλισμένοι διὰ πλήρους γνώσεως καὶ πείρας, καὶ ἐπομένως ἐντελῶς ἱκανοὶ νὰ ὑποσιῶσι τὴν δοκιμασίαν, θὰ δοκιμασθῶσιν αὐστηρῶς (ὡς ἐδοκιμάσθη ὁ Ἀδάμ), ἀλλ' ἀτομικῶς (Ἀποκ. κ'. 7—10) μόνον δὲ εἰς τοὺς διατελοῦντας ἐν πλήρει τῆς καρδίας συμπαθείᾳ, ὡς καὶ ἐν ἐξωτερικῇ ἁρμονίᾳ μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν δικαίων αὐτοῦ διατάξεων, θὰ ἐπιτραπῆ νὰ ἐξακολουθήσωσι ζῶντες καὶ πέραν τῆς Χιλιετηρίδος, εἰς τὸ αἰώνιον μέλλον ἢ τὸν «ἀτελεύτητον τοῦ κόσμου αἰῶνα». Πάντες δὲ οἱ λοιποὶ θὰ καταστραφῶσιν ἐν τῷ Δευτέρῳ θανάτῳ, — «ἐξολοθρευθήσονται ἐκ τοῦ λαοῦ». — Πράξεις γ'. 22.

Ἄλλὰ, καίτοι δὲν θὰ ὑπάρχη πλέον οὔτε θάνατος, οὔτε στεναγμοί, οὔτε κλαυθμοί, τοῦτο δὲν θὰ συμβῆ διότι οἱ νικηταὶ τῆς Χιλιετηρίδος θὰ στεφθῶσι δι' ἀθανασίας, ἀλλὰ διότι, μαθόντες νὰ διακρίνωσι μετὰ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀδίκου καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων των, θὰ ἔχωσι σχηματίσει χαρακτῆρας ἐν πλήρει συμφωνίᾳ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν δικαιοσύνην καὶ ἐπειδὴ θὰ ἔχωσιν ὑποσιῆ δοκιμασίας, αἵτινες θ' ἀποδείξωσιν ὅτι δὲν θὰ ἤθελον ν' ἁμαρτήσωσι καὶ ἐὰν ἀκόμη ἢ πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ὁδὸς ἦν ἀνοικτή, καὶ οὐδεμία ἐπρόκειτο νὰ ἐπιβληθῆ εἰς αὐτοὺς τιμωρία. Οὔτοι δὲν θὰ ἔχωσι ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς, ἀλλὰ θὰ ἐξαρτῶνται ἔτι ἐκ τῶν τοῦ Θεοῦ προμηθειῶν προφῆς, κτλ. πρὸς συντήρησιν τῆς ζωῆς. — Παράβαλλε Ἀποκ. κá. 4, 6, 8; ζ'. 16. Ματθ. ε'. 6.

Ὡς δὲ ἡ ἀρὰ ἐπέφερε τὸν θάνατον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους,

τοιουτοτρόπως ἡ ἄρσις τῆς ἀρᾶς συνεπάγεται τὴν ἄρσιν πασῶν τῶν ἐξ ἀπόψεως τοῦ νόμου ἀντιρρήσεων ἢ δυσχερειῶν πρὸς ἐπάνοδον τοῦ ἀνθρώπου εἰς πάσας τὰς εὐλογίας, αἵτινες εἶχον ἐπιδαπιλευθῆ εἰς αὐτὸν ἀρχικῶς ἐν τῇ Ἐδέμ. Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος διατελῶν ἤδη πεπτωκῶς καὶ ἀτελῆς διανοητικῶς, ἡθικῶς καὶ φυσικῶς, δὲν εἶναι κατάλληλος πλέον ὡς ἦτο ὁ Ἀδάμ ὅπως ἀπολαύη τῶν τελειοτήτων μιᾶς Ἐδεμιαίας ἢ Παραδισείου καταστάσεως τούτου ἕνεκα τὸ θεῖον σχέδιον εἶναι ὅπως εἰς «τοὺς καιροὺς τῆς ἀποκαταστάσεως», κατὰ τὸν Χιλιετῆ αἰῶνα, τὸ ἀνθρώπινον γένος, τοῦ ὁποίου αἱ ἁμαρτίας ἐξιλεώθησαν διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ἐπαναχθῆ ὑπ' αὐτοῦ, τοῦ Ζωοδότου καὶ Ἐλευθερωτοῦ, ἐκ τῆς δουλείας τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου εἰς ἅπαν τὸ πλῆρωμα τῆς τελειότητος τῆς ἀρχικῆς ὁμοιότητος τοῦ Θεοῦ. Καὶ οὐχὶ μόνον, ἀλλ' εὐρίσκομεν ἐπίσης ὅτι τὸ θεῖον σχέδιον εἶναι ὅπως ἡ πείρα, ἣν ὁ ἄνθρωπος ἐπορίσθη ἐκ τῆς ἁμαρτίας, ἀποτελέσῃ μάθημα τὸ ὁποῖον θὰ ἔχει αἰωνίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τινων, παρέχουσα εἰς αὐτοὺς νὰ γνωρίσωσι, διὰ προσωπικῆς αὐτῶν πείρας, περὶ τῆς «καθ' ὑπερβολὴν ἁμαρτωλότητος τῆς ἁμαρτίας», καὶ περὶ τῆς βεβαίας αὐτῆς ἀμοιβῆς ἢ ποινῆς, **δηλ.** τοῦ θανάτου: Οὕτως ὥστε ὁπόταν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Χιλιετηρίδος, ἀχθῶσιν οὗτοι εἰς τὴν γνῶσιν τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀληθείας, τῆς ἀγαθωσύνης, τῆς ἀγάπης, καὶ ὄλων τῶν ἀρετῶν καὶ ἰδιοτήτων τοῦ θεοῦ χαρακῆςρος, οἱ θέλοντες καὶ εὐπειθεῖς θέλουσι γνωρίσει καὶ ἐκτιμήσει τὸ πρόνομιον τῆς αἰωνίου ζωῆς κατὰ τρόπον τὸν ὁποῖον ὁ Προπάτωρ ἡμῶν Ἀδάμ οὐδέποτε θὰ εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσῃ, καὶ οὐδέποτε θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκτιμήσῃ.

Πρὸς τὸν σκοπὸν ὅθεν τοῦτον, τὸ θνήσκειν ἢ ὁ θάνατος ὑπῆρξε **βαθμιαία** λειτουργία καταστροφῆς εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐν γένει, καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν ἐπίσης σκοπὸν ἡ ἀνάστασις μέλλει νὰ εἶναι ὁμοίως βαθμιαῖον ἔργον: σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν, οὕτως εἰπεῖν, μέλλει νὰ ἀνυψοῦται ἀδιακόπως τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐκ τοῦ βορβόρου τῆς ἁμαρτίας, ἐκ τοῦ φρικώδους λάκκου τοῦ ἐξευτελισμοῦ καὶ θανάτου, εἰς τὸ μέγα ὕψος τῆς τελειότητος καὶ ζωῆς, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐξέπεσεν

ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ προπάτορος Ἀδάμ. Τῆς μόνης ἐξαιρέσεως τοῦ διὰ τὸ κόσμον γενικοῦ αὐτοῦ προγράμματος τοῦ Θεοῦ, ὡς τοῦτο παρουσιάζεται ἡμῖν ἐν ταῖς Γραφαῖς, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκείνων, οἵτινες ἦλθον πρότερον εἰς ἁρμονίαν πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἐκ τοῦ σπέρματος τοῦ Ἀβραάμ, φυσικοῦ τε καὶ πνευματικοῦ. — Γαλατ. γ'. 29. Ἐβρ. ια'. 39, 40.

Ἐπὶ τὸ φῶς τοῦτο, τὸ ἐκ τῶν Γραφῶν θεωρούμενον τὸ ζήτημα τῆς ἀθανασίας ἀπαστραπτει φωτοβόλως. Ἀφίνει δὲ ἀνοικτὴν τὴν ὁδὸν διὰ τὸ γενικὸν «δῶρον τοῦ Θεοῦ, τὴν αἰώνιον ζωὴν», ἵνα ἐπεκταθῇ εἰς πάντας, ὅσους ὁ Λυτρωτῆς θὰ εὖρη θέλοντας νὰ τὸ δεχθῶσιν ὑπὸ τοὺς μόνους ὄρους, ὑφ' οὓς θὰ ἡδύνατο νὰ εἶναι εὐλογία ἀφίνει δὲ τοὺς ἀναξιούς ὑποκειμένους εἰς τὴν δικαίαν τιμωρίαν τὴν ὄλον ἐν ἐξαγγελιομένην ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κριτοῦ πάντων, καὶ ἧτις δηλονότι, εἶναι : —

«Τὰ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος». — Ρωμ. σί'. 23.

«Ἡ ψυχὴ ἢ ἁμαρτιάνουσα αὕτη θέλει ἀποθάνει». — Ἰεζκλ. ιη'. 4, 20.

«Ὁ ἀπειθῶν τῷ Υἱῷ οὐκ ὄψεται ζωὴν, ἀλλ' ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ (κατάρρα, θάνατος) μένει ἐπ' αὐτόν». — Ἰωάν. γ'. 36. Οὕτω δ' εὐρίσκομεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων, ὅτι ἡ φιλοσοφία τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ τυγχάνει βαθυτέρα καὶ σαφεστέρα, πολὺ δὲ λογικωτέρα ἢ τὰ ἐθνικὰ συστήματα καὶ θεωρίαι. Δόξα τῷ Θεῷ διὰ τὸν Λόγον Αὐτοῦ, τὸν Λόγον τῆς Ἀληθείας, καὶ διὰ τὰς καρδίας τὰς διατεθειμένας νὰ τὸν δεχθῶσιν ὡς τὴν ἀποκάλυψιν τῆς τοῦ Θεοῦ σοφίας καὶ δυνάμεως!

Ἀλλὰ τίνι τρόπῳ, ἀναφωνεῖ ἡ ἀμφιβολία, θὰ ἡδύνατο ὁ Θεὸς ν' ἀναπαραγάγῃ ἐν τῇ ἀναστάσει πάντα τὰ ἑκατομμύρια τῆς γῆς, ὥστε ἕκαστος τῶν ἀναστηθησομένων νὰ γνωρίσῃ ἑαυτὸν καὶ ἐπωφεληθῇ ἐκ τῆς μνήμης τῆς ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ πείρας; Ἀπαντῶμεν ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἀκόμη δύται νὰ διατηρήσῃ τοὺς ἰδίους αὐτοῦ λόγους ἐν τῷ φωνογραφικῷ κυλίνδρῳ καὶ ἀναπαραγάγῃ αὐτοὺς πολὺ δὲ περισσότερον ὁ Δημιουργὸς ἡμῶν δύναται ν' ἀναπαραγάγῃ δι' ὄλο-

κληρον τὸ ἀνθρώπινον γένος τοιοῦτους ἐγκεφαλικούς ὀργανισμούς, οἵτινες θὰ ἠδύναντο ν' ἀναπαραγάγῃσι τελείως πᾶν αἴσθημα, σκέψιν καὶ πεῖραν. Ὁ Δαβὶδ δὲ φαίνεται ἀναφερόμενος εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ κατὰ τρόπον ἐκφράσεως ὅστις δυνατὸν νὰ ἐφαρμόζηται εἴτε προφητικῶς εἰς τὴν ἀνάστασιν, εἴτε καὶ ἀναδρομικῶς εἰς τὴν πρώτην γέννησιν, λέγων:—

«Θέλω σὲ ὑμνεῖν, διότι φοβερῶς καὶ θαυμασίως ἐπλάσθην ..... Δὲν ἐκρύφθησαν τὰ ὀστέα μου [ὁ ὀργανισμὸς μου] ἀπὸ σοῦ, ἐν ᾧ ἐπλατιτόμην ἐν τῷ κρυπτιῷ, καὶ διεμορφωνόμην ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς. Τὸ ἀδιαμόρφωτον τοῦ σώματός μου εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου καὶ ἐν τῷ βιβλίῳ σου πάντα ταῦτα ἦσαν γεγραμμένα, ὡς καὶ αἱ ἡμέραι καθ' ἃς [βαθμιαίως] ἐσχηματίζοντο, καὶ ἐν ᾧ οὐδὲν ἐκ τούτων ὑπῆρχε». — Ψαλμ. ρλθ'. 14—16.
